NN 55/2018 (15.6.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-310/17-7 od 3. svibnja 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1102

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Sokolovac, Sokolovac, Trg dr. Tomislava Bardeka 8, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 3. svibnja 2018.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/514, urbroj: 376-10-17-17 od 10. listopada 2017.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Navedenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama u k.o. Botinovac, Hudovljani, Jagnjedovec, Mala Mučna, Sokolovac i Velika Mučna. Točkom II. je utvrđeno da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čini 451,49 m trase kabelske kanalizacije, te 2163,37 m trase elektroničko komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničko komunikacijskih vodova koja zauzima površinu od 1.081,68 m^2, te 16 stupova i 21 prihvat. Točkom III. izreke utvrđeno je da visina naknade za pravo puta na nekretnine iz točke I. koju je tužitelj obvezan plaćati Općini Sokolovac iznosi 15.936,79 kn godišnje, počevši od 11. studenog 2015. godine.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu iz svih zakonskih razloga. U bitnom navodi da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je u trenutku pokretanja upravnog postupka bio na snazi Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine«, broj 152/11., 151/14., dalje u tekstu: Pravilnik iz 2011.) a da je odluka donesena i obveza utvrđena temeljem Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi (»Narodne novine«, broj 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik iz 2017.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2017. Novi Pravilnik u odnosu na stari Pravilnik u bitnom sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine, već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora te materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva. Navodi da nije jasno kada je Općina podnijela zahtjeva te smatra nelogičnim da bi za zahtjev podnesen 11. studenoga 2015. tužitelj saznao protekom od godine dana kada je obaviješten od strane tuženika za pokrenuti postupak te ističe da je tuženik u obrazloženju zaključka od 7. ožujka 2017. naveo da je zahtjev zaprimio 21. veljače 2017. Također osporava pravilno utvrđeno činjenično stanje u vezi a vlasništvom predmetnih nekretnina jer tuženik nije nedvojbeno utvrdio je li Općina bila vlasnik nekretnina u trenutku podnošenja zahtjeva te da li je za istu nekretninu obuhvaćenu rješenjem tuženika zaista i ostala vlasnik kroz čitav period za koji mu je priznata naknada, počevši od dana podnošenja zahtjeva pa nadalje. Smatra da je Općina bila dužna naznačiti točno specificiran popis čestica za koje tvrdi da su u njihovom vlasništvu i legitimirati se kao vlasnik tih čestica, a tek onda sukladno Zakonu i Pravilniku bi bio ovlašten pozvati onog za kojeg se pretpostavlja da je infrastrukturni operator da u odnosu na točno specificirane čestice dostavi podatke o svojoj EKI koja možebitno njima prolazi. Predlaže da Sud u svoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno rješenje.